

A close-up, low-angle shot of an elderly woman's face, looking downwards. Her skin is heavily wrinkled, and she is wearing a quilted blanket that covers her face and neck. The lighting is soft and focused on her features.

een Needcompany productie
Jan Lauwers & Viviane De Muynck

Molly Bloom

naar het laatste hoofdstuk van James Joyce's Ulysses

HISTORIEK

In 1999 gingen Viviane De Muynck en Jan Lauwers voor het eerst aan de slag met het laatste hoofdstuk van James Joyce's *Ulysses*. De kleinzoon van Joyce, Stephen J. Joyce, verbood na een aantal aanstootgevende brieven uitdrukkelijk het gebruik van het materiaal. Ondanks dit verbod vonden enkele clandestiene lezingen plaats in Duitsland die positief onthaald werden door de pers.

21 jaar later – en nu het werk van Joyce rechtenvrij is – kruipt De Muynck, de 74-jarige *grande dame* van het Europees theater terug in de huid van Molly Bloom, de ontrouwe echtgenote van Leopold Bloom en benadert ze de tekst met nieuwe vragen.

'Achter elke beroemde man staat een vrouw verbaasd te kijken,' moet Joyce honderd jaar geleden gedacht hebben bij het schrijven van de radicale monoloog. Door de #metoo-beweging is het meer dan ooit duidelijk dat er nood is aan omgevingen waar openlijk gepraat kan worden over emancipatie, gelijkheid en seksualiteit. Dit perspectief creëert een landschap waarin Molly Bloom's statements een nieuwe vorm aannemen.

Om het met de woorden van Viviane De Muynck te zeggen: 'Het is een universele tekst over de onmogelijkheid om elkaar volledig te leren kennen en de verschillen te aanvaarden.' De Muynck geeft zelf te kennen dat het haar beste rol ooit is.

© Maarten Vanden Abeele

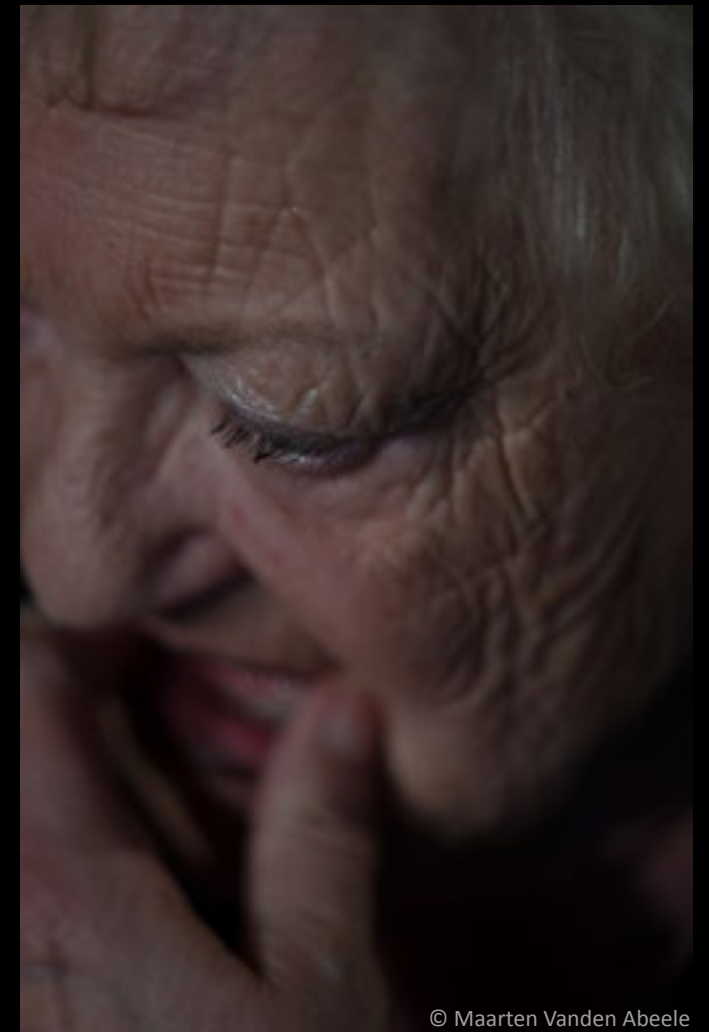
PERS

De Muynck laat ons een vrouw zien - een echt persoon. Geen personage in een scenario maar een gevoel. Iets wat ons vanaf nu nooit meer onverschillig zal laten. Molly Bloom is de blik, het gevoel en de stem van een vrouw die haar plaats heeft ingenomen en zich door niets of niemand het zwijgen laat opleggen.

- Ovejas Muertes

Molly Bloom is 34 jaar oud in de roman, De Muynck is er 74. Het maakt niet uit. Dankzij de krachtige podiumpresènce en de ironie van de actrice wordt de wereld van het personage voelbaar doorheen alle herinneringen, frustraties en verlangens. De interpretatie is rauw en essentieel, met klare taal en organische impulsen, tot op erg Joyceaanse wijze de emotie ineens opduikt.

- El Punt Avui

© Maarten Vanden Abeele

IN EIGEN WOORDEN

'Gezien het feit dat de gehele laatste episode van Joyce's *Ulysses* enkel ten volle kan geapprecieerd worden door een lezer die de verschillende lagen van deze monoloog naar eigen vermogen ontdekt, werden we geconfronteerd met de noodzaak keuzes te maken.

We zijn tot deze theaterbewerking gekomen door een proces van eliminatie, bij elke fase van het werk vol bewondering en verwondering over het vernuft van schrijftuur en constructie, en in aanmerking nemend dat bepaalde elementen van het verhaal te complex zouden kunnen zijn met het oog op de directe communicatie met een publiek dat misschien niet vertrouwd is met de *Ulysses* als dusdanig, of met de Ierse sociale en politieke geschiedenis in het bijzonder. We hebben ons daarom geconcentreerd op Molly Bloom.

We betreuen het ten zeerste dat bepaalde passages niet weerhouden konden worden, en dat we andere moesten concentreren, om de helderheid van ons standpunt niet in het gedrang te brengen. We vertrouwen erop dat we ons doel bereikt hebben; het voorstellen van een uitgelezen keuze uit dit zo rijke materiaal, om gehoord en niet gelezen te worden, om aangevoeld en begrepen te worden eerder dan om klinisch geanalyseerd te worden, en zodoende, hopelijk, het publiek te inspireren om het werk van James Joyce opnieuw te ontdekken.'

- Viviane De Muynck

‘JA’ ZEGGEN TEGEN HET LEVEN

Viviane De Muynck in gesprek met Kasia Tórz

Na twintig jaar ben je weer Molly Bloom. Hoe voelt dat?

Ik ben heel blij dat ik het nu, na onze eerste ‘clandestiene’ poging twintig jaar geleden, voor het eerst op de planken kan brengen. Toen ik aan de tekst begon te werken, was ik verrast dat alles terugkwam.

Wat is er in die twintig jaar veranderd?

We hebben veel vrijheid verloren. Covid-19 heeft onze wereld volledig veranderd: we kunnen elkaar geen hand meer geven, we kunnen maar enkele mensen toelaten in onze bubbel. Maar die ‘distancing’ is te wijten aan veel meer dan alleen dat virus. #MeToo heeft de kloof tussen het leven zoals het is en de excessen blootgelegd. Terecht. En dat heeft meer met machtsmisbruik te maken dan met seks. Ik ben benieuwd hoe de monoloog van Molly Bloom - zo vol levenslust, met die beschrijving van ‘hoe je het doet’ - zal worden ontvangen en aangevoeld. Twintig jaar geleden was er meer openheid. Molly’s monoloog heeft een politieke dimensie door de provocerende, recht-toe-rechtaanvisie op seksualiteit, met die gedetailleerde beschrijving hoe mannen maar ook hoe vrouwen seks zien. ‘Al het plezier dat die mannen krijgen’, zegt Molly heel vaak. Het is als een orgasme: het is makkelijker voor mannen dan voor vrouwen.

Stoort het je dat deze tekst door een man is geschreven?

Nee, helemaal niet. Ik hou van het werk van James Joyce. Hij schreef op een heel eerlijke, scherpzinnige manier over dingen waar niemand anders over schreef. Dat is een van zijn sterkste punten. Hij heeft ook de unieke kracht om een wereld te creëren of elementen uit de werkelijkheid te halen en die in literatuur om te zetten. In de tekst wordt Molly ouder. Ze vertelt over de veranderingen in haar leven en hoe ze daarop reflecteert. Zo wordt het een universele tekst over de onmogelijkheid om elkaar volledig te leren kennen en de verschillen te aanvaarden.

Als Molly Bloom een 20ste-eeuwse Penelope was, wie is dan vandaag die Penelope?

Ik zou alvast niet de Penelope van de 21ste eeuw willen zijn. De wereld is puriteinser geworden, meer politiek correct. Gevoelens hebben vandaag vooral te maken met veiligheid, met geen problemen creëren. We leven in een samenleving waarin mensen bang zijn voor het onbekende. We hebben subculturen nodig, die niet door het systeem worden gekaapt, zoals in de jaren zeventig gebeurde.

Hoe kan het theater hieraan bijdragen?

Het is niet zo dat theater wil choqueren, maar er zit schoonheid in het ongetemde, in het nemen van risico’s. Dat is een fundamenteel gegeven. Het is zoals de grote

levensvragen in het oude Griekse theater. Wat is sacraal? Dat zijn we verloren. Er moeten altijd grenzen zijn in de samenleving, maar de interessantste dingen gebeuren aan de randen van die grenzen. En wanneer mensen die grenzen overschrijden, zetten ze iets in gang, brengen ze iets onverwachts aan het licht. Molly Bloom is een instrument dat ons helpt die grenzen te begrijpen of aan te voelen. Om eroverheen te gaan en terug te komen. Ze zegt ‘ja’ tegen het leven, ook als het lastig is, als het moeilijk is om je plaats te vinden. Als er geen risico is, waarom zou je je dan druk maken? Ik ben nooit bang geweest om op mijn bek te gaan.

Hoe heb je Molly’s personage opgebouwd?

Dat gaat heel breed. Zo acteer ik graag. Ik zet een Molly neer waarin elke vrouw iets van zichzelf kan herkennen. En de mannen ook. Want ze werden geconfronteerd met gevoelens die ze niet kenden. Ze kijken misschien naar hun vrouw of naar een vriend, en denken: is dat hoe jij mij ziet? Is dat hoe jij mijn leven ervaart, mijn liefde? Dat is erg confronterend. De aanwijzingen van Jan voor mij als actrice waren: blijf bij het personage, met persoonlijke zaken. Joyce baseerde Molly op zijn vrouw Nora. Ze reageert spontaan op de situatie. Ongecensureerd. Er zijn alleen de rauwe, pijnlijke, gelukkige gevoelens van het moment. En ze zet die niet om in een gerationaliseerd verhaal. Haar manier van zijn is uitzonderlijk, omdat ze zo openhartig is, zo open en met zoveel gevoel voor humor.

Heb je Molly’s persona gevoed met je persoonlijke ervaringen?

Ik begin nooit met naar het karakter te zoeken. Ik zoek naar de gedachten. Zij vormen de persona. Molly Bloom duikt onder in de rauwheid van haar geheugen, haar gevoelens, haar hoop. Een tekst die gaat over menstruatie: dat is een zeldzaamheid. Mijn verhaal als vrouw verschilt van haar verhaal. Ik heb een strenge opvoeding gehad en de enige wilde periode die ik heb meegemaakt waren de jaren zestig. Die overrompelende lichamelijke van haar heb ik niet altijd gehad. De twee moeilijkste dingen in het leven zijn voor mij: van jezelf houden en jezelf vergeven. Aanvaarden wie je bent. Jonge vrouwen zijn nu veel vrijer en veel zelfverzekerder. In mijn tijd was dat anders. Molly is in zekere zin geïsoleerd. Dat is erg vrouwelijk. Ze kan ‘s nachts niet slapen, ze ligt te wachten tot er iets gebeurt. Terwijl hij zijn roes of wat dan ook ligt weg te slapen. En ook: vrouwen maken zich zorgen. Meer dan mannen. Mannen aanvaarden wat er is gebeurd en gaan dan verder. Maar bepaalde wonden, vooral bij vrouwen, genezen nooit. Er is een lichte genezing. Maar het litteken blijft. En er is niet veel nodig om de wonde weer open te maken. Molly Bloom is eenzaam omdat ze nadenkt over verschillende fasen van haar leven. Zo krijg je het gevoel dat je te maken hebt

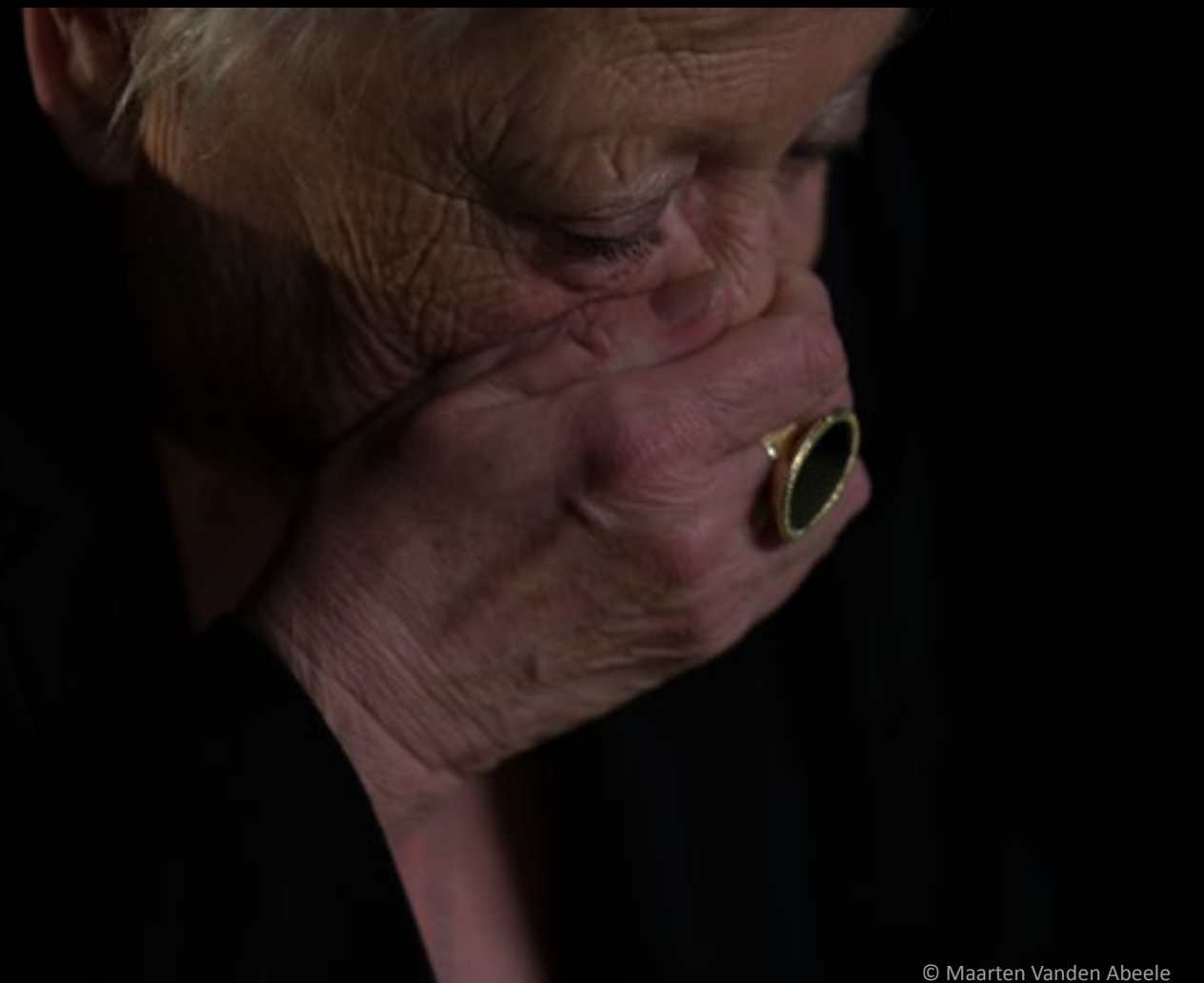
met een erg complexe persoonlijkheid.

Wat is vandaag de persona van Viviane De Muynck?

Mijn virtuele leven in alle rollen die ik heb gespeeld is groter dan mijn privéleven. Mijn persona is groter dan mijn persoon. Het exploreren van zo’n breed scala aan personages vergt meer dan één mensenleven. Mannen, ook toneelacteurs, willen vaak weten wie de winnaar is in hun scène, terwijl er volgens mij geen winnaars zijn. Ik geloof dat er pogingen zijn, maar de balans tussen winnen en verliezen verandert van moment tot moment.

Ik heb met heel goede regisseurs gewerkt, maar Jan Lauwers is een van de weinigen die echt vrouwvriendelijk zijn. En hij ziet dat niet als een zwakte. Hij heeft heel veel achting voor vrouwen, voor hun kracht. Hij heeft die universele menselijke eigenschap, hij denkt niet dat de wereld van de gevoelens onbelangrijk is. Jan heeft mij de kans gegeven om een scala aan vrouwen en mannen te onderzoeken. Er is iets ongetemds in hem. Daarom werk ik graag met hem samen.

Antwerpen, 9 juli 2020

MIJN VRIENDIN MOLLY

In januari 1931 hield Virginia Woolf een toespraak in de London and National Society for Women's Service. Ze sprak over haar beroep als schrijfster en hoe ze moest omgaan met 'de engel in het huis'¹, een persona die de vrouw in het laat-Victoriaanse tijdperk belichaamde: een en al charme en zuiverheid, vleierij en onzelfzuchtigheid, iemand die zich elke dag opofferde en uitblonk in 'de moeilijke kunst van het gezinsleven'². Maar vooral: 'de engel in het huis' moest altijd meegaan in de gedachten en verlangens van anderen. Als ze hem niet had vermoord, zegt Woolf, dan 'zou die geest het hart uit mijn schrijven hebben gerukt'.

De engel in het huis is nooit helemaal weg. Een andere demon verschuilt zich achter zijn vleugels, een demon die de vrije verbeelding wil inperken, ook al is die alleen mogelijk zonder inperkingen. Want om te schrijven is een helder oordeel nodig, en ook de moed 'om uit te drukken wat ze als waarheid beschouwt op het vlak van menselijke relaties, moraal en gender', stelt Woolf. Toch voorspelt ze dat 'het nog lang zal duren (...) voordat een vrouw kan gaan zitten om een boek te schrijven zonder een geest die moet worden gedood, zonder een rots waar tegenaan moet worden gebeukt'. De reden is dat voor vrouwelijke schrijvers het vertellen van de waarheid over hun lichamelijke ervaringen en over passie wordt gereguleerd door vele factoren die bepalen wat past en wat niet past, waarbij grenzen bepalen wat shockeert en wordt beschouwd als wangedrag.

Molly Bloom is een personage bedacht door James Joyce, een tijdgenoot van Woolf. Zij leeft in dezelfde tijd. Ook zij is een geest. Maar in tegenstelling tot de engel in het huis is ze vrij, levenslustig, avontuurlijk, nuchter. Ze voldoet niet aan de verwachtingen, ze legt zichzelf geen beperkingen op, ze laat haar gedachten de vrije loop, maar ook haar taal (verre van verfijnd Engels), haar verlangens, impulsen, contradicties. De basis van deze voorstelling in een regie van Jan Lauwers is zijn lange samenwerking met Viviane De Muynck. 'In Molly Bloom zien we de ontmoeting van twee giganten: Joyce en De Muynck', zegt Lauwers, die nog benadrukt dat hij geen regisseur wil zijn, maar een metgezel van de actrice in het vinden van haar eigen weg in deze 'zeer levendige maar ook obscure tekst'. In dit werk geeft Jan Lauwers, letterlijk, het woord aan De Muynck. Zij staat alleen op de scène, en met haar tekst betovert ze, provoceert ze, beroert ze het publiek.

Maar wat is een monoloog? Wat betekent het om te spreken? Waar gaan al deze woorden - onuitgesproken, weg-gemoffeld tijdens ons leven - naartoe? Molly Bloom, een vrouw die naast een dronken man ligt, haar echtgenoot, is een universele figuur die staat voor 'de onmogelijkheid om elkaar volledig te leren kennen en de verschillen te aanvaarden', zoals De Muynck het zelf zegt.

Molly Bloom toont in wat ze zegt de verschillende lagen van het leven van een vrouw, ze gebruikt haar eigen lichaam als een archief. Ze presenteert ons tientallen versies van Molly, van Viviane De Muynck, van onze projecties van de vrouwen die we zijn, die we kennen, die we wensen. De Muynck transformeert de woorden tot vlees en bloed, ze erkent hun dichtheid, hun gewicht, hun lichtheid, de lucht in een pauze, om op adem te kunnen komen of een dramatische stilte te creëren. De ogen van deze grandioze 74-jarige ster van het Europese theater kijken nu eens scherp en vermetel, dan weer mistig en moe. Ze is buiten categorie. Echt confronterend en bevrijdend is Molly's attitude: ze kent geen schaamte, ze laat haar verbeelding niet inperken door 'wat past', ze geniet van de rijkdom van haar persoonlijkheden, stemmingen, verlangens, ze is een alerte observator en aarzelt niet om dat uit te spreken.

We ontmoeten Molly Bloom nu, in 2020, in het epicentrum van de nadagen van #MeToo. Wanneer gendergelijkheid en het recht op intimiteit worden verward met een zogenaamde 'seksualisering', terwijl de vrijheid van zelfexpressie wordt aangetast. Wanneer vrouwen zich nog altijd moeten aanpassen aan de rolpatronen opgedrongen door een patriarchale maatschappij en nog altijd geconfronteerd worden met allerlei vormen van geweld en haat. Wanneer er steeds minder ruimte is voor de bevestiging van het leven, het lichaam, verbondenheid, omdat angst en een gebrek aan vertrouwen op de loer liggen. Het lijkt alsof communicatie steeds moeilijker wordt. De oude demon van de zelfcensuur is niet het zwijgen opgelegd, ook al is het Victoriaanse tijdperk voorbij. In het hart van een democratisch en naar buiten toe bevrijd Europa zijn er nog steeds veel spoken die moeten worden bestreden en veel vooroordelen die moeten worden overwonnen. Molly neemt geen blad voor de mond en ontziet niemand.

De uitdaging van het hedendaagse feminisme? Het discours en de praktijk van de emancipatie moeten veel verder gaan. De beperkende binaire tegenstelling tussen 'mannelijk' en 'vrouwelijk' moet worden overstegen. Tegelijkertijd moet de moeizame strijd voor minimumnormen op het vlak van gelijkheid en waardigheid, voor wie wordt uitgesloten, voor al wie kwetsbaar is, voor wie slachtoffer is van machtsmisbruik, worden voortgezet. Het is schokkend om vast te stellen dat jaren van strijd, demonstraties, teksten, manifesten en feministische kunst er niet in geslaagd zijn de harde fundamenten van de vrouwenhaat onderuit te halen. De kern van deze versteende realiteit is de overtuiging dat het leven, het lichaam en de keuzes van een vrouw een publieke zaak zijn. Blijkbaar komt er geen einde aan het opleggen, presenteren of adviseren van oplossingen, beelden en rollen. Terwijl vrouwen in de hogere klassen het probleem van de ongelijkheid vaak

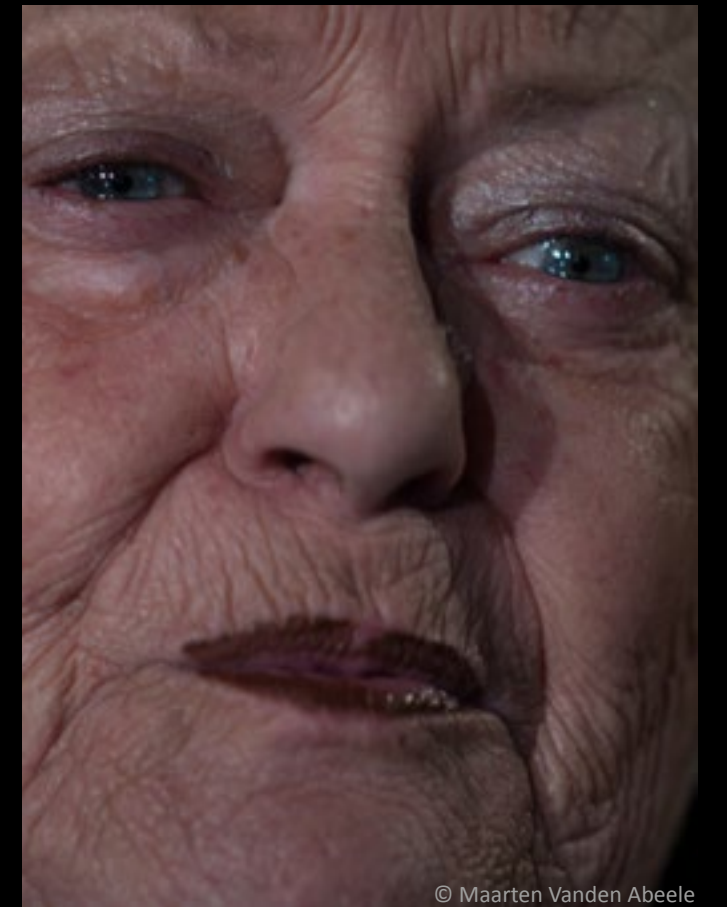
niet herkennen omdat zij over allerlei middelen en privileges beschikken, wordt de meerderheid geconfronteerd met discriminatie op grond van sekse, etnische afkomst of economische status.

Ik schrijf deze tekst in het centrum van Europa, de bakermat van de mensenrechten. Elke dag loop ik door een wijk waar ik vrouwen en mannen zie. Vrouwen met baby's in kinderwagens, vrouwen met trolleys vol boodschappen. Ik zie ze in de rij staan voordat de winkels open zijn. Maar ik zie ook mannen in het café op de hoek, waar ze iets drinken, roken, genieten. 's Avonds mijd ik deze buurt omdat ik me er dan niet zo veilig voel en ik er niet kan dragen wat ik wil. Mijn homovriend sluipt door de straten, helemaal niet zoals hij elders gewend is. Hij voelt een ondefinieerbare spanning in zijn lichaam door de confrontatie met een overweldigende macho-mannelijkheid die dicteert wat juist en niet juist is. Ik lees een krant die als 'progressief, onafhankelijk en links' wordt beschouwd, en ik zie op bijna elke pagina de gezichten van de machthebbers, witte mannen van middelbare leeftijd. Niet zo lang geleden pakte de politie in een andere jonge, hippe wijk van Brussel een paar jonge vrouwen op omdat ze de moed hadden gehad te reageren op een stroom van scheldwoorden die hun door een groepje mannen naar het hoofd werden geslingerd. Tijdens hun verhoor op het bureau kregen ze van een politiemann het advies zich minder opvallend te kleden, om verdere problemen te vermijden. De engel in het huis klappert met zijn vleugels. Deze vormen van geweld zijn niet zo spectaculair, het lijkt op een lage stralingsdosis, en toch tasten ze voortdurend op onmerkbare wijze mijn vrijheid aan. Elke dag passeer ik honderden vrouwen op straat. En ik vraag me af waar ze onder elkaar over praten. Welke thema's durven ze in hun persoonlijke gesprekken aan te snijden, en wat blijft onuitgesproken?

Molly's monoloog is een explosie van een attitude die kan worden omschreven als 'ik moet niets'. Vrouwen 'moeten' vandaag nog steeds te veel, waarbij ze vaak de talrijke verantwoordelijkheden die hen worden opgelegd door anderen internaliseren. Molly Bloom werd gecreëerd door een man. De inspiratie voor deze monoloog haalde James Joyce uit gesprekken met zijn vrouw Nora. Wat voegt dit toe aan het verhaal? Zo veel en zo weinig als we zelf willen. Misschien nestelde Joyce zich hier, in dit sensationele hoofdstuk van Ulysses, op de achtergrond en gebruikte hij zijn vakmanschap als schrijver om een medium te zijn voor zijn muze? Molly is een vrije geest, een personage wiens persoonlijkheid, zodra ze van de auteur haar literaire vorm heeft gekregen, zich emancipeert uit de omstandigheden en zich openstelt voor wat daarna komt. Schrijven onthult dat onbegrensde binnenste. Binnenin is er altijd meer. Schrijven is grenzen overschrijden. En het is nooit helemaal duidelijk en beslist

hoe vrij de geesten zijn, wanneer ze verschijnen en welke invloed dat heeft op de lezer. Molly's persoonlijkheid, haar lichaam en haar energie worden op genereuze wijze gestalte gegeven door Viviane De Muynck. Deze hernieuwde ontmoeting maakt duidelijk hoe krachtig fictie kan zijn. In haar en dankzij haar kan ik Molly welkom heeten als mijn literaire pleegvriendin. Ik vertrouw op haar voor advies, inspiratie, kritische gezichtspunten. Ik bewonder haar compromisloze keuzes. Zij is er voor mij.

Kasia Tórz
Brussel, oktober 2020

© Maarten Vanden Abeele

¹ Woolf verwijst naar het populaire gedicht *The Angel in the House* van de Engelse dichtster Coventry Patmore. Het werd gepubliceerd in 1854 en prijst het Victoriaanse ideaalbeeld van de volmaakte vrouw.

² Virginia Woolf, 'Professions for Women', in *The Death of the Moth, and Other Essays* (Orlando: Harcourt, Brace & Company, 1942).

VIVIANE DE MUYNCK

Viviane De Muynck is voornamelijk gekend als één van de centrale actrices van Needcompany. Begin jaren '90 ontmoette zij Jan Lauwers, artistiek directeur van Needcompany, met wie zij sindsdien een boeiend parcours heeft afgelegd. In 2006 kreeg zij de Vlaamse Cultuurprijs voor Podiumkunsten en in 2018 de Ultima voor Algemene Culturele Verdienste van de Vlaamse overheid.

Zij studeerde toneel aan het Conservatorium van Brussel en was leerlinge van Jan Decorte. Vanaf 1980 was ze lid van het collectief Mannen van den Dam en acteerde ze onder meer in *De Pelikaan* (Strindberg), *Het Laxeermiddel* (Feydeau), *De Macht der Gewoonte* (Bernhard) en *Het Park* (Strauss). In 1987 ontving ze de 'Theo d'Or' voor haar rol van Martha in *Who's Afraid of Virginia Woolf?* in een regie van Sam Bogaerts bij het gezelschap De Witte Kraai. Daarna sloot ze zich aan bij Maatschappij Discordia en speelde onder andere *UBU ROI* (Alfred Jarry), *Kras* (Judith Herzberg), *Das Spiel vom Fragen* (Handke), *Maat voor Maat* (Shakespeare) en *Driekoningenavond*.

Een samenwerking met drie theaters in Nederland resulteerde in *Count Your Blessings* bij Toneelgroep Amsterdam, in een regie van Gerardjan Rijnders, *Iphigenia in Taurus* bij het Nationaal Toneel in Den Haag in een regie van Ger Thijs en *Hamlet* bij het Zuidelijk Toneel in een regie van Ivo Van Hove. Ze speelde in twee Kaaitheaterproducties: in 1994 in *Pijl van de Tijd* (Martin Amis) in een regie van Guy Cassiers en in 1995 de rol van Odysseus in *Philoktetes Variations* (Müller, Gide, Jesureen) van Jan Ritsema, naast Dirk Roofthoofd en Ron Vawter. Ze was ook gastartiest bij de Wooster Group (New York) in onder andere *The Hairy Ape* van O'Neill en ze toerde met *Relazione Pubblica*, een choreografie van Caterina en Carlotta Sagna. In 2007 speelde zij de hoofdrol in *Ein fest für Boris*, een creatie voor de Salzburger Festspiele. In 2012 was ze te zien in *Ghost Road* (Fabrice Murgia), een samenwerking tussen LOD en Cie Artara, waarvan het vervolg *Children of Nowhere (Ghost Road 2)* in 2015 in première ging. Recent was De Muynck ook te zien in het gevierde Van den Vos (FC Bergman / Het Toneelhuis) en schreef Tom Lanoye voor haar de monoloog *GAZ. Pleidooi van een gedoemde moeder*. In een regie van Piet Arfeuille (Theater Malpertuis) kende deze productie reeds uitgebreide tournees in België en Nederland.

Sedert de opera *Orfeo* (1993) van Walter Hus en Jan Lauwers, acteert Viviane regelmatig met Needcompany in Lauwers' producties. Ze was onder meer te zien in *The Snakesong Trilogy* (Le Pouvoir, Le Désir en de integrale versie), *Needcompany's Macbeth* (1996), *Caligula* (1997), *Morning Song* (1999), *DeaDDogsDon'tDance/DJamesDJoyceDeaD* (2000), *Goldfish Game* (2002), *No Comment* (2003), *De Kamer van Isabella* (2004), *Alles is Ijdelheid* (2006), *Het Hertenhuis* (2008) en *De Kunst der Vermakelijkheid* (2011). Voor *DeaDDogsDon'tDance/DJamesDJoyceDeaD* schreef ze samen met Jan Lauwers de tekst. Daarnaast nam zij de bewerking van de tekst *Alles is Ijdelheid* voor zich, naar het gelijknamige boek van Claire Goll. In december 2017 ging *Oorlog en Terpentijn* in première in Het Toneelhuis, met wederom een centrale rol voor De Muynck.

Daarnaast is Viviane De Muynck regelmatig te zien in film- en televisieproducties. Ze acteerde onder meer in *Vinaya* (Peter van Kraaij en Josse De Pauw), *Vincent en Theo* (Robert Altman) en in *The Crossing* (Nora Hoppe). Ze werd tweemaal genomineerd voor het 'Gouden Kalf' op het filmfestival van Utrecht: voor de film *De Avonden* (Rudolf van den Berg) en voor het TV-drama *Duister Licht* van Martin Koolhoven. In 2005 speelde zij mee in *Een Ander Zijn Geluk*, de eerste langspeelfilm van Fien Troch, later in *Vidange Perdue* (Geoffrey Enthoven), *Swooni* (Kaat Beels) en *Het Vonnis* (Jan Verheyen). Voor haar prestatie in *Flying Home* (Dominique Derudder) werd ze op het Filmfestival van Oostende 2014 bekroond met de Ensor voor Beste Actrice in een Bijrol.

Er volgden rollen in *D'Ardennen*, de debuutfilm van Robin Pront, *Een echte Vermeer* (Rudolf van den Berg), *Ich und Kaminski* (Wolfgang Becker) en *Pippa* (Marc Punt). In *Sprakeloos*, de verfilming van Hilde Van Mieghem van het gelijknamige boek van Tom Lanoye, vertolkt De Muynck de hoofdrol naast Stany Crets. In het najaar van 2017 komt *Vele Hemels* uit (Jan Matthys, naar het boek van Griet Op de Beeck) en starten de opnames voor *Niet Schieten* (Stijn Coninx). Op tv was De Muynck onder meer te zien in de reeksen *Oud België*, *Het Goddelijke Monster*, *Met Man en Macht*, *Professor T*, *Generatie B* en *Tabula Rasa*. Voor haar rol in *Oud België* werd De Muynck genomineerd als Beste Actrice op het Filmfestival van Monte Carlo 2010.

Op het Filmfestival van Gent 2016 werd De Muynck gelauwerd met de Acteursgilde Carrièreprijs. Op de 11de editie van Filmfestival Oostende (2017) was De Muynck eregast en mocht ze de Lifetime Achievement Award in ontvangst nemen.

© Stephan Vanfleteren

CREDITS

Creatie en bewerking Viviane De Muynck & Jan Lauwers

Tekst naar "Penelope" uit Ulysses van James Joyce, in de Franse vertaling van Tiphaine Samoyault © Editions Gallimard voor de vertaling

Dramaturgie Elke Janssens

Dramaturgische assistentie Melissa Thomas

Kostuums Lot Lemm

Lichtontwerp Ken Hioco, Jan Lauwers

Technisch directeur Ken Hioco

Productieleiding Marjolein Demey

Techniek Tijs Michiels, Saul Mombaerts

Taalcoach Frans Anny Czupper

Productie Needcompany

Coproductie La Filature (Mulhouse)

Copresentatie Festival Temporada Alta (Girona), Festival de Otoño (Madrid), La Rose des Vents (Villeneuve d'Ascq), La Passerelle (Saint-Brieux), Espaces Pluriels (Pau)

Gerealiseerd met de steun van de Vlaamse overheid

NEEDCOMPANY

Gabrielle Petitstraat 4/4, 1080 Sint-Jans-Molenbeek

www.needcompany.org

Artistieke leiding | Jan Lauwers

Algemene leiding | Johan Penson: johan@needcompany.org

Zakelijke coördinatie | Toon Geysen: toon@needcompany.org

Artistieke coördinatie | Elke Janssens: elke@needcompany.org

Artistiek beleid & programma ontwikkeling | Kasia Tórz: kasia@needcompany.org

Productie | Marjolein Demey: marjolein@needcompany.org

Financiën & productie | Melissa Thomas: melissa@needcompany.org

Communicatie | Pieter D'Hooghe: pieter@needcompany.org

Technische leiding | Ken Hioco: ken@needcompany.org

Assistent technische leiding | Tijs Michiels: tijs@needcompany.org

Internationale bookings

Key Performance / Koen Vanhove

koen@keyperformance.se